

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

-1980-

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΛΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΕΕ & ΕΒΕΑ, ΣΤΟ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΦΟΡΟΥΜ ΔΕΛΦΩΝ

Θεματική Ενότητα:

“GREEK PENSION SYSTEM AND AGEING DEMOGRAPHICS”

Σάββατο, 27 Φεβρουαρίου 2016

«Το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας βρίσκεται σε διαρκή κρίση τα τελευταία τριάντα χρόνια. Δυστυχώς, όταν έπρεπε – όταν οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες εφαρμόζαν γενναίες μεταρρυθμίσεις στα συστήματά τους – οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν τόλμησαν να κάνουν τις απαιτούμενες τομές.

Την **ατολμία των προηγούμενων δεκαετιών**, τη βρήκαμε μπροστά μας στα χρόνια της κρίσης. Σήμερα, με τα ταμεία του κράτους να έχουν αδειάσει και με την ανεργία να έχει εκτοξευθεί, το ασφαλιστικό αποτελεί πλέον βόμβα για τον προϋπολογισμό, για την κοινωνική συνοχή, για το κράτος δικαίου. Η διαχείρισή του απαιτεί ιδιαίτερη προσοχή, υπευθυνότητα, αλλά επιτέλους και αποφασιστικότητα.

Την περίοδο **2010 – 2014** έγιναν κάποιες προσπάθειες, οι οποίες όμως περιορίστηκαν στο να δώσουν **μικρές παρατάσεις ζωής στο υφιστάμενο σύστημα**. Ουσιαστικά τι έγινε;

- Μια **αναδιανομή** εισοδημάτων από τους υψηλοσυνταξιούχους στους χαμηλοσυνταξιούχους,
- Μια προσπάθεια **να καλυφθούν από κρατικούς πόρους οι τρύπες** που δημιούργησε στα ταμεία η μείωση των εισφορών λόγω της ύφεσης
- Και ξανά μια προσπάθεια **να μετακινηθεί η επιβάρυνση στις μελλοντικές γενιές**, δια της αναβολής της ισχύος των ρυθμίσεων.

Τώρα βλέπουμε τη σημερινή κυβέρνηση, **όχι απλώς να συνεχίζει στην ίδια λογική, αλλά να προωθεί επιπλέον την περαιτέρω αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών, από το 26% στο 27,5%.**

Δεν είναι μόνο το ότι η επιλογή αυτή πλήττει άμεσα την επιχειρηματικότητα και την προσπάθεια για ανάκαμψη της οικονομίας. Είναι ότι **επιχειρείται, για μια ακόμη φορά, να συντηρηθεί ένα σύστημα που στηρίζεται σε μη βιώσιμες λογικές**. Ένα σύστημα που είναι στη βάση του **άδικο, αναξιόπιστο και αντιαναπτυξιακό**.

Είναι **άδικο απέναντι στους σημερινούς εργαζόμενους**, των οποίων οι ασφαλιστικές εισφορές έχουν ήδη αρνητική απόδοση. Για το μέσο εργαζόμενο που καταβάλλει ασφαλιστικές εισφορές 26%, το αναμενόμενο ποσοστό αναπλήρωσης μετά 35 χρόνια εργασίας δεν θα ξεπεράσει το 55%. Ο εργαζόμενος επιβαρύνεται ουσιαστικά με τις **υψηλότερες ασφαλιστικές εισφορές στην Ευρώπη**, για να απολαμβάνει **εξαιρετικά χαμηλό επίπεδο παροχών και ελάχιστες προσδοκίες** για το μέλλον.

Είναι ένα σύστημα **αναξιόπιστο**, γιατί και οι προσδοκίες που χτίστηκαν στο παρελθόν, αυτές με βάση τις οποίες πλήρωνε εισφορές η πλειοψηφία των σημερινών συνταξιούχων έχουν διαψευσθεί. **Ποιο είναι το κίνητρο για να είναι κανείς ασφαλισμένος σήμερα; Γιατί να πληρώνει εισφορές**, γνωρίζοντας ότι ακόμα κι αυτά τα ελάχιστα που πλέον έχει να περιμένει, δεν είναι εξασφαλισμένα;

Είναι ένα σύστημα **αντιαναπτυξιακό**, αφού για κάθε ευρώ που παράγει η χώρα τα 25 λεπτά σχεδόν πρέπει να αφαιρούνται για την παροχή συντάξεων. Είναι ένα σύστημα που επιβάλλει υψηλό μη μισθολογικό κόστος, υπονομεύοντας την επιχειρηματικότητα και την απασχόληση, τις ίδιες δηλαδή τις πηγές, από τις οποίες τροφοδοτείται.

Η εξίσωση που καλούμαστε να λύσουμε ως προς το ασφαλιστικό είναι δύσκολη αλλά ξεκάθαρη ως προς τα ζητούμενά της: χρειαζόμαστε ένα ασφαλιστικό σύστημα που θα συνδυάζει την **ανάπτυξη με τη δικαιοσύνη**.

Χρειαζόμαστε ένα σύστημα το οποίο **θα προστατεύει στις απερχόμενες γενιές, στο βαθμό του εφικτού** – με δεδομένο ότι ζούμε σε μια χώρα που έχει απολέσει το 25% του ΑΕΠ της.

Χρειαζόμαστε όμως ένα σύστημα που **θα εμπνέει εμπιστοσύνη στις γενιές των σημερινών εργαζομένων**. Θα παρέχει κίνητρο για ασφάλιση και θα ευνοεί την αποταμίευση.

Χρειαζόμαστε κυρίως, ένα **σύστημα το οποίο θα διευκολύνει την ανάπτυξη**. Δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το ασφαλιστικό ανεξάρτητα από το στόχο της ανάπτυξης. Κάθε σύστημα συντάξεων τροφοδοτείται από την παραγωγή. **Για να έχουν σύνταξη οι ηλικιωμένοι, πρέπει να έχουν δουλειά τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Πρέπει η οικονομία να παράγει και να δημιουργεί βιώσιμες και καλές θέσεις εργασίας.**

Ούτε μπορούμε να είμαστε γενναιόδωροι με τις συντάξεις, χωρίς αυτές να υποστηρίζονται από μια δυναμική παραγωγή. **Καλές και σταθερές συντάξεις μπορούμε να έχουμε μόνο σε μια οικονομία που ανθεί και αναπτύσσεται.**

Ξεκινώντας από αυτές τις βασικές ανάγκες, χρειάζεται να κάνουμε μια νέα αρχή.

Η μελέτη που έχει παρουσιάσει το ΕΒΕΑ, σε συνεργασία με τον καθηγητή κ. Τήνιο, προτείνει ένα βασικό πλαίσιο αλλαγών, που υλοποιείται σε **τρία βήματα**:

- **Πρώτο και άμεσο χρονικά βήμα** είναι η εξαγορά δημοσιονομικού χρόνου, με την υιοθέτηση βραχυπρόθεσμων και μεσοπρόθεσμων μέτρων δημοσιονομικής ευστάθειας. Τα μέτρα αυτά περιλαμβάνουν ένα σύστημα ποσοστιαίων εισφορών, με δυνατότητα εξομάλυνσης για αυτοτελώς απασχολούμενους και αγρότες, την προσαρμογή των κλιμακίων του ΕΚΑΣ, τη συνένωση ταμείων κ.ά.

- **Το δεύτερο βήμα**, που τοποθετείται εντός του 2016, αφορά τη λήψη πολιτικών αποφάσεων σε πέντε κρίσιμα σημεία:

- Διατήρηση της συνολικής επιβάρυνσης στα σημερινά επίπεδα για 20 χρόνια.
- Συνεξέταση κυρίων και επικουρικών συντάξεων και πιθανώς εφάπαξ.
- Συνεξέταση παλαιών και νέων συντάξεων, ως ανεξάρτητο θέμα δικαιοσύνης.
- Διάκριση πρόνοιας-ασφάλισης και αντανάκλαση της κάθε διάστασης στην κρατική σύνταξη. Μηχανισμός της νοητής κεφαλαιοποίησης.
- Σκεπτικό ενός υποχρεωτικού πυλώνα στο κεφαλαιοποιητικό σύστημα.

- **Το τρίτο βήμα**, το οποίο τοποθετείται σε βάθος διετίας και μετά από διάλογο, αφορά τη δημιουργία συστήματος τριών πυλώνων, όπως αυτό που έχει αξιοποιηθεί σε αντίστοιχες μεταρρυθμίσεις στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες.

Στην τελική ανάπτυξη του το προτεινόμενο, εξασφαλίζει **ποσοστό αναπλήρωσης γύρω στο 70%** των τελικών αποδοχών, παρόμοιο με τα ισχύοντα στην ΕΕ.

Κρίσιμο σημείο είναι ότι το όποιο σύστημα πρέπει να αντικαταστήσει το σύνολο της σημερινής προστασίας γήρατος, δηλαδή κυρίων συντάξεων, επικουρικών συντάξεων και εφάπαξ.

Εξίσου σημαντικό σημείο είναι ότι ο κρατικός πυλώνας πρέπει να είναι σημαντικά μικρότερος από σήμερα, προκειμένου να αφήσει χώρο για να αναπτυχθούν οι νέοι πυλώνες.

Η Ελλάδα δεν αντέχει άλλη αναβολή στην αναμόρφωση του ασφαλιστικού. Δεν μπορούμε πλέον να αντιμετωπίζουμε το πρόβλημα με μπαλώματα και με δόσεις. Χρειάζονται ριζικές αλλαγές, χρειάζεται μια νέα αντίληψη και μια νέα κατεύθυνση. Προτάσεις συγκεκριμένες, ρεαλιστικές και τεκμηριωμένες υπάρχουν. Αυτό που μένει είναι να αξιοποιηθούν”.